

Bréfa- og málasafn Benedikts Sveinssonar 1889-1949, seinni hluti

Bjarni Benediktsson – Benedikt Sveinsson – Mannskaðinn af fiskiskipinu „Ingvari“ – Vilhjálmur Jónsson – Eiríkur S. Sverrisson – Jón Þorkelsson – Jón Tómasson – Margrét Blöndal – Ólafur Oddsson – Guðný Ottesen – Magnús Jóhannsson – Einar Benediktsson – Stúdentafélag Reykjavíkur – Háskóli Íslands – Stúdentafélag Íslands – Landsmálafélagið Vörður – Málfríður Gilsdóttir – Eimskipafélag Íslands

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360

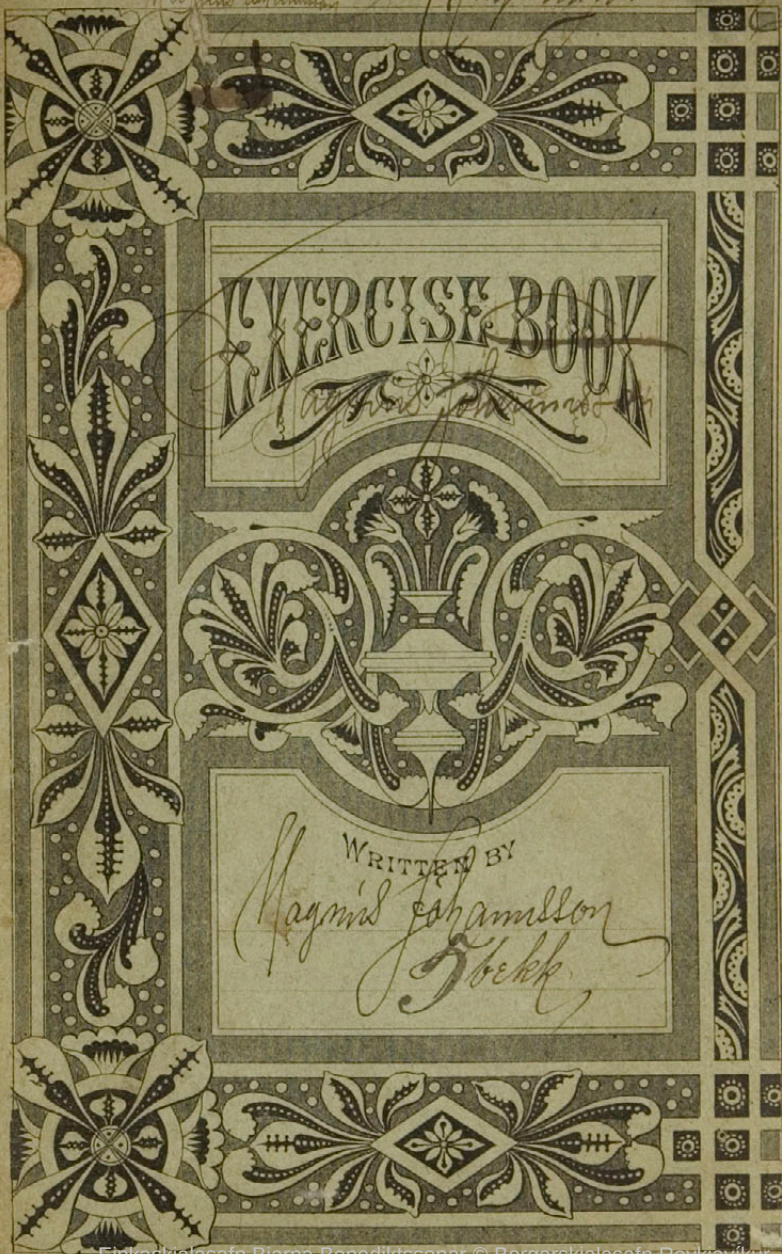
Benediktarskjöl

Askja 5-17, Örk 2

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Hagmís Jóhannsdóttir

Hagmís Jóhannsdóttir

vandkal. sár blóðig en. Samle. fagel
hugle. Downens. Hulstik. samle. Drag.
Skatten. Krungen. Lungen. Nálken. Væmle
Dram. parenter. beghede. Fingal. og Frode
Oster. Satsen. Proprietar. Tosmer.

1. Hapiluli.

Þegar jeg þá loksins var orðinn laus
við málavarnaræfði og ræðherra störf, þá hefi
jeg þrúttur minn eftir þínum höfðum
hófsd aptur til þírra iðkanna vinkunnlegra,
sem jeg hef tekið fyrir aptur, er jeg hafi
haldið þínum i huga minnum, en orðið að
steppa vegna kringumstæðanna, og láta hljóta
á þínum verða um langt lífið, og með
því að þekking og kunnátta allra þírra
mænta, sem heyrir til rjettum lífnaðar-
hætti er kominn undir iðkun vinkunnlegra,
er heimspæki nefnist, þá hefi jeg álitit
að jeg ætti að útskýra þessa efni; lat-
nast kunn böksentum elski af því, að
heimspækin. yrði elri minni af grískum
fræðum og fræðimönnum, en það hefur
ávallt verið dómur minn að vorrar þjóðar
meiri hafi átt aðhvort af eigin rannsókn
fundit upp allt betur en Grikkir, eða
þá að þeir hafi umhætt það er þeir hafi
meðtekið það af Grikkjum, það að minn

1. Kapítuli.

Kosti, sem þeir álita þess verðugt að gefa sig
við til hlyta. Því situm og hátinna löfius,
heimilishögum og efnum gegnum vjes, vísulega
bæði betur og þriðmanulega, en fjörnastandid
hafa að minsta kosti forfedur vorir lagad með
betri setningum og lögum. Hvað er að tala
um hernadarsitandid? í hverju vorrar þjóðar
menn hafa verið mjög dugandi að hreisti
og jafnvel að krumatun. Og nú einfremur
það sem þeir hafa aflað vjes með edlisorkum
en ekki með bókmentum, það verður
hvorki borid samman við Grikkland eða
natekra aðra þjóð; því hvar hafa nokkrir
haft til að bera svo mikla álvörugafur
svo mikla stöðfestu, hugþyrpi, ríðvæðni,
trímennum, hvar þess nokkrir haft til að
bera slíka ágata mannkosti í öllum grein-
um að það verði borid samman við forfedur
vora. Grikkland, iðrad: er; bókmentum
og mentum, eunda var hægt að sýna þá
er ekki heppileg mat. Því þegar að

1.-2. Kapítuli.

skáldin eru fyrst af öllum fræðisörum
þjá Erikkjum, svo framarlega, sem Hömer og
Hesiod hafa uppi verið fyrir byggingu
Rómaborgar en Archilochus á ríkisstjórna-
örum Rómulusar þá hófum vjes fengid
skáldmentina sína. Hjer um bil 510 árum
epter byggingu Rómab. hjel Livius leika
sjónleik þegar Claudius, og M. Tullius
vorn ræðisumum einu ári fyrir fæðingu
Enniusar sem var eldri^{er} Plautus og Naevius.

—

2. Kapítuli.

Það var því sént að vjes lendum að þekkja
skáldin eða veittum þeim virdöku. Þyngdar
stendur; Origines að gestir í gestabodum hafi
varir verið að syngja, um leid og þigpublári
ljúk fyrir, um hreygðverk þessa manna; en
að þesskonar mánnum hafi eigi verið
heiddur synder, sýnis ræði Catons, þar sem
hann þess borid M. N. það á brýn að
hann hefði farid með skáld um í systu

2. Kapítuli

land rita, en hann hefst: einsog vjer vitum
 þegar hann var æðismáður, farir með
 Ennius til Etalio. þessvegna var ástundun
 in þvi minni, sem skáldum var minni
 heyrðar andsgjafir, og þó var svo, að ef
 einhverjir komu fram í þeirri grein,
 sem miklar gáfu höfðu, þá stóðu þeir
 þó nokkurnvegin jafuðar grískum
 fræðimönnum. Eða byggjum vjes, að
 hefst Þabiusi þinnu gólga manni
 lagst það til lofs að hann fækket við
 malaralist, að þá mundi eigi hafa einnig
 hjá oss orðið margir frægir. D. og P. Heiturium
 merir listirnar og allir sýndu til mána-
 skema af frægðarlönguninni, og það liggur
 áttid milli sem hafnað er hjá hverjum
 einum. Grískir álitu að hin aðsta-
 mentum veri folgin í strengju og radda-
 söng. Þannig er t. a. m. að Epamiondas,
 er að minni álitu er fremstur af Gríkjum,
 hafi líkilegt ágetið í strengjaskóli og

2-3. Kapítuli

nokkurn annan áður þotti þeimistöckes
 heldur ómentadur, er hann í virðu einni
 þerðil undan að leika á hörpu. Þyris
 þvi blöngudust söngmenn á Gríkkl. og
 námu allir sönglist, og var sá erri-
 álitum mentadur til hlýtar, sem var
 vandræðandi í þvi. Hvi þeim var jafuð-
 ing í mestu heidri og þotti þvi erri-
 ágætta þjá þeim en stærðfræðingar.
 En vjer höfum tákmarkað þessa í þróu
 með nýttum málum og reikningi

—II—

3. Kapítuli

En þar á mót höfum ^{vjer} fljótt farir að gefa oss
 við málkunni, en þó eigi í fyrstu við
 lardoinslegri málkun, en þó við þeirri
 málkun sem heitug var til ræðuhalds
 en síðar við lardoinslegri málkun. Þvi
 sýtt er að G. A. og L. hafi verið lardir, en
 að Cato, senn var þeim sýnt í tannum
 hafi lagt sig eftir bókmentum en sennu

3. Kapítuli

L. C. og S. og að þaðan af þafi verid
svo miklir melikuanum að það gaf
Gríkklandi eigi miltid epli, edur alls erli.
Heinspekinn hefur verid iðreft allt fram á
þessa daga og erli notid meinnar birtu
af Lattu. bókmentum, ber oss nú að.

Skýja og glada hana, svo að ef vjer hófum
í amrítu okkru gagnad nokkud, sam-
borgunum, þá gögnum vjer þeim. einnig
í með: voru ef vjer getum. Í þessu efri
ber oss og vanda oss þvi fremur sem
sagl er að til vjer margar latneskar bókur
sem sandar vjer á athuga, reyndar og
áगतismónum, en erli negilega mentidum.

En það getur komid fyrir að einhver hugsi
vjer en geti þó eigi fundid neygn heftid
vörðun af því sem hann hugsar, en það,
að nokkur maður lati hugsaun sínar í rit,
sá er erli vjer far um að ráða þeim, vjer
framsetja þar ljóslega eda lada leendurum
með norrunni áneyn, þá er það eptir þeim

3. - 4. Kapítuli

manni, sem á óvenilegan hátt vanbríkar
tíma sínu og bókmentum. Þessvignu lea þeir
sjálfir bókur sínar með sínum litum og
eugnum suertis þær meina þeir sem vilja að vjer
sjá gefid sama legfi í ritumidum. Af þessari
áttadu mun jeg, svo framarlega, sem jeg
hef aflad Romverjum nokkurnad frýðar með
meliku, en þá kappstamlegar opna upphættu
en heinspekinnar, sem hita streymdi
einnig frá.

— II —

4. Kapítuli

En einnig Aristoteli sem var maður framfærskara
andi að gáfu, þekkingu og orðgætt, þá er
hann var vakinn af frýð málsmíllingis
for einnig að kenna mönnum málsmíla og
að sameina heinspekti við málster, þannig
gudjart vjer amarrægar, að leggja ^{edki} midur hima
þynni málsmíllingum mína, en himnægar einnig að
fást við þessa harri og ándugri íþróð, því að
þá heinspekti hefi jeg ávallt álitid fullkomma

4. Kapítuli

sem gæti með ísroð og þriggðis þarð orðum mun
hin þýðingarmetta þurstað, og við þessari
efingu hefi þeg gefið mig svo þaggsauðlega
að þeg enda ríðist í að halda fyrirlestur
eplis hetti Þrikkja, einnag þeg nýlega eplis
Þurðför þína, þá er margis vinnis minni vörn
þí þu þu, hefi reynt í Euseulannum hvað
þeg megnadi í þeirri grein. Því einnag þeg áður
var vörn að halda ráðuafingur lítandi að mela
þerum, þáð sem einnig þegar áður gjört leugn
en þeg, þannig er mi þína minn ráðuafing
á gamalealdurinnu í þeg ljót utja eitthvað efni,
sem einhver vildi lata mig tala um, þar út af
lagði þeg nýnisk lítandi eða gangandi um gáf.
Þessvegna hefi þeg miðstípað 5. daga fyrirlesturinn
einnag Þrikkja þalla þá í jafumargur bekkur, en
þáð þó þannig að þegar þá er vildi þeg
mig hafði sagt hvað kominn leisti, þá taladi
þeg þáð í móti meinnagur ~~ainars~~ þó
þannig áleil L. að hið líklegasta yrði hagar
þund. En til þess að við ráður orrar

4. - 5. Kap.

greiðist þó lídlegar, þá mun þeg þannig þar
þannig, einnag einnag á samu og vörn þar þannig
sem erri einnag aðeins þeg frá henni sagt er
þessvegna mun nýnisk þetta í þessa leiti.

5. Kapítuli

A: Mjör vinnist dandurinn
veða bók. ~~af þar er þá~~
~~í þessu fyrri svo er. at þat þagð.~~
M: En þann þá illur ^{sem} fyrir þá
sem dandur er ~~í þessu~~ eiga at:
þessu þessu ~~þessu~~ M: Þann er
þá eplis þó í þessu, fyrri þann er
illur. at: Vissulega. M: Eplis þó
er þá þessu þessu, sem viljast
þessu þá at þessa dandur og þessu, sem
eiga þáð fyrir hendi. A: Þessu
nýnisk. M: En þá einnig, sem eigi er í þessu
þannig. A: Alls einnig. M: Þessu
vörn, at þá vilt vera sjálfum þessu

- M: Með því að þú gæti orðið málaskur ef þú
 ætti að tala á móti þessum.
- A: Hver gæti ekki orðið málaskur í slíkum máli,
 eða hvaða vandi að að tækja þessar undir
 sögur skáldanna og málarauna?
- M: Og þó eru fullar bakur eftir heimspeki.
 marga sem mál máli þessum hlutum.
- A: Það er sammarlega fávíslegt, því hver
 er svo vitlaus að þetta fái á hann?
- M: Því ef þeir þá ekki eru ógafusamir í
 undirheiminum, þá eru þeir þar engir.
- A: Þetta álið þú fullkomlega.
- M: Hvar eru þá þeir eða hvar eiga þeir hvern
 sem þú segir að ógafusamir sjeu.
- A: Þú álið að þeir sjeu hvergi.
- M: Og að enginn sje þá til?
- A: Einmitt þannig, og ef þú sjeu þess ógafu-
 samir að þeir ekki eru til.
- M: Þú vildir mikið heldur, að þú óttadist
 Kerberos enn að þú talaðir svo hugsumarlost.
- A: Hvað þá?

- M: Þú segir að sjeu sje til, sem þú áður
 meitar að sje til. Því þegar þú segir að
 einhver sje ógafusamir, þá segir þú að sje
 sje til sem eigi er til.
- A: Þú er ekki svo sljósugur að þú segji það.
- M: Hvað segir þú þá?
- A: Ógafusamir er til dæmis M. Krassus,
 sem við dandann vart að skilja vil öll andöfi
 sín, sömulíðis Kr. Pompejus, sem var sviftur
 svo mikilli fræð, og að síðustu eru allir
 þess ógafusamir, sem vantar lífsljós þetta.
- M: Við kemst þú til hins sama. Því ef
 einhverjir eru ógafusamir, þá þurfa þeir að
 vera til, en áður meitadist þú að þeir væru
 til sem dandir eru. En þess eigi eru til
 geta þess ekkert verið, og þessvega eigi einn
 sinni ógafusamir.
- A: Það getur mi verið að þú segi ekki það
 sem þú meina; því einmitt þetta, að vera
 ekki til, þegar einhver hefur verið til
 álið þú hið ógafusamasta.

6. - 7. Kaptuli

M: Hvað þá? ógafusamara en allsekki
nakkurastína að hafa verið til. þannig
eru þeir, sem einn erri eru fæddir, en
þegar ógafusamir af því að þeir eru ekki
til, og ef þjer eptir dauðan verður
ógafusamir, þá höfum njer verið ógafu-
samir fyrir fæðinguna. En jég man
erri eptir aðnig áður en jég fæddist þess
verið ógafusamir, en ef þú hefur betra
minni þá þátti njer gótt að vita hvað
þú myndir um þig.

7. Kaptuli

A: Þú ert að gjöra að gamin þinn, einsoy jég segði:
að þeir væru ógafusamir um erri en fæddir, en
þeir, sem dauðir eru væru erri ógafusamir.

M: Þú segir þá að þeis sjn til.

A: Nei, jég segi að þeis sjn ógafusamir
af því þeis eru erri til eptir að hafa
verið til.

M: Hvort sjn þú erri að þess, sem þú segir

7. Kaptuli

stidris hvort ánoti áðru. Því hvort er eins
mótstridandi og að sa, sem ekki er til sjn
erri einungis ógafusamir heldur sjn höfuð ^{þess} að þess
nokkur. Éða álitur þú að þegar þú gengur út um
C. hlidid og sjn grafir C. S. S. og M. að þeis sjn
ógafusamir? ~~þú munir jég þjer eptir erri segja þess~~

A: Tengt að þú þengir að njer með ordina (ess) þá
ætla jég þjer eptir erri að segja þannig, að þeis
sjn ógafusamir, heldur þinn ógafusamir einmitt
vegna þess að þeis eru erri til.

M: Þú segir þá erri, ógafusamir er Krassus, heldur
einungis, ógafusamir Krassus.

A: Óldungis rjett.

M: Einsoy það sem þú frambeir áþennan hán
sjn ekki nauðsynlegt, að sjn eða erri sjn.
Éða hefur þú erri hart minn mefili i hugsmarþæði:
því þetta er ein af þeim fyrstu greinum sem
þú kemdar eru: öll framtögn (því það dætur
njer i hug þitt að tilkoma með þú ~~á þess~~
en jég mun bruka annað ef jég finni betra, en það
sem annaðhvort er sattu eða ósattu er framtögn.

þegar þú þá segir: Ógáfuaminn M. Krassus eða þú segir
Ógáfuaminn er M. Krassus, svo munu getið leita um
hvort þetta er sattu eða ósattu, - þú segir alls
erki neitt.

A: Enn og vel, þeg jafna mi að hvern dæmum
sjen ekki Ógáfuaminn, með þú að þú hefur
þrönguð mig til að jafna að þeir, sem alls
eigi eru til þeir geti ekki einu sinni verið Ó-
gáfuaminn En hvað er mi. Þú sem lifir, erum
nær ekki Ógáfuaminn er nær eignum að deyja?
þú hvort getur verið þagilegt í lífinu þegar maður
hafi dag og nótt verður að hugsa um að maður
þá og þegar verði að deyja.

8. Kapitlet

M: Skilurdu þú mi hversu miklu bóli, þú hefur
burtvelt af hjörum manna?

A: Hvernig þú það?

M: Þú að ef að það, að deyja er ógáfa
þú hinn dæmum, þú munum nær; lífinu
hafa eitt ævarandi og óendandi bál. Nú egi
þú að endimark og þegar komið er að þú,

þú er ekkert framar að ótætt. En nær virðist
þú fylgja skodum Greek, sem var skarpur maður,
og ekki óþyndum eins og vantar mátti af Sileteigum.

A: Þaða skodum, þú þú þekkist hana ekki.

M: Þú atla þú að segja hana á Latínu ef þú
get, þú þú veigst að þú er ekki fremur vammur
að tala Greek í Latneskri ræðu en Latínu;
Eristeri ræðu.

M: Og það að vinnu með öllum rjetu, en hvern er
þessi skodum?

A: "Þú vil ekki deyja en um að að vera
dæmum keri þú mig ekki.

M: Já mi kammast þú við þetta Greek vers,
en fyrst að þú hefur þrönguð mig til að
jafna, að þeir sem dæmum eru egi ekki Ógáfuaminn;
þú kom þú til leidas ef þú getur, að þú erki
einniginn óliti að það að verða að deyja egi Ógáfa.

A: Það er mi þegar vandi, en þú hefur endu
meira í hyggju.

M: Hvernig er eigi veridleikur í þessu, eða
hvað er þú þetta meira?

A: Þú þú þú að ekki einu sinni dæmum

er bál, með því að eptir dandann er ekkert bál, því að monnum er næstur sóðemi, sem því játar að ekkert bál eigi sjes stáð á. Þannig er það ekki einn sinn bál að verða að deyja, því það er að komast til þess, sem sjes jafninn að ekkert bál sjes.

A: Jég bíð þig að þú fari fleiri ordum um þetta, því þessir hásklofningar neyða mig fremur til þess að jég játi en að jég samþinni. En hvað er þetta „meira“ sem þú segist hafa í huggjá?

M: Það að jég sýni þér svo framúrlega, sem jég get að þú fari svo fjarri að dandinn sjé bál að hann sjé jafnvel hnoss.

A: Ekki attast jég mi reyndar til þess en þó langar mig smútt til að heyrna það, því þó þú komis því eigi til leitar, sem þú vilt þá munstu þó sama það að dandinn sjé ekki bál; en jég mun ekki gripa fram í hjá þjes. Jég vil heldur heyrna samanhangandi ræðu.

M: Hvað þú, attast þú ekki að svara, ef

jég spyr þig um eitthvað?

A: Það væri reyndar draumbæmlegt, en ef ekki þes nauðuga til vil jég heldur, því spyrjís mig ekki.

—11—

9. Kapítuli

M: Jég mun láta að ordum þínum og útkýpa fyrir þjes eptir því sem jég ^{get} og hvað þú vilt, smútt ekki eins og himn Póthiki spóllt að það sjé víst og stáðfast, heldur sem lítillmenni eitt af mörgum sem leita eptir líklegum ágætunum. Því að fara lengra en svo að jég sjái það líklega, til þess er jég ekki far. Húð úræðanlega munu þú segja, sem badi fullgæða að þess blúti megi skilja. Og gefa mig út fyrir spekinga.

A: Hef þú það sem þjes sýnist vís enn reidubinnis á að heyrna.

M: Það er þú fyrst að gæta að hvað dandinn, sem lítur út fyrir að vera hinn frakktast: hlætur, sjes. Því þús munu en, sem álita dandann burtför sálarinnar úr líkamannum, þús en líka sem álita að engin burtför eigi sjes stáð, heldur að sál og líkami deyji midsins, og að sálin slökki líkamann þús sem attla að sálin skilji við líkamann, álita munis að hún tvístríkt óðara, munis að hún

dölfi leugi, en sumir að hinu verði afmæla. En um það er mikið frætt hvernig samfærni sálina sé og hvaran. Sumum virðist hjartað vera sálin og af því eru orðin komin: *ex cordes*, *vel cordes*, og *concordes* (andalaussis, vitlausis og samhjarta) og eftir því þar *Nasica* er *Trisvartinn* var reedismadur nafnd *coreulum* (smá hjartadur) og *madus egregie cordatus* (ágætlega hjartadur) hinu *vitri Aelius Sextus*.

Empedocles álitur að sálin sé bláð það er reinni undir hjartans; sumum virðist ~~sálin~~ nokkur hluti heilans hafa á hendi aðalylfissáð sálarinnar sumir álitu að hvorki hjarta né nokkur hluti heilans sé sálin, og sumir hafa sagt að hústær og heimlegu sálarinnar sé í heilanum; en sumir álitu að andardráttinum sé sálin eins og nálega allir vorrar fjóðar namu, orðatillaki þessi útskýra: að þessum við öndina og gefa upp öndina þessum sjá, vera hugaðir og vel innsettir og eftir hjartans samföringun; en sjálfst önd

10. *Capitulum* (sál) er mynduð af anna (önd). Ennó hinu Stóriske heimspekingur álitur að sálin sé önd. En þetta, sem þessi hefi sagt hjarta, heili og öndur.

og önd er álit almennings; en hin er álit einstakera manna eins og t.d. heimspekingur er fyrir löngu síðan voru uppi, en seinast *Aristoxenus*, sem bæði var heimspekingur og söngfræðingur er álit sálina inokkunnar spegning líkamans eins og í radda og strengjahljóðforum, sem heitir *apnoia* þannig framleiddar ymsar hreyfingar eftir edli og lögun líkamans eins og í hljómi söngsins. Þessi heimspekingur ríkt eldi þá í þrótt þinni, og samt sagði hann nokkurn það, sem löngu áður var sagt og stíthelad af *Platóni* ~~hæfileik~~ væri. *Xenokrates* neitaði því að sálin hefði lögun eins og líkaminn, heldur sagði hann að hin væri tala, hvernar fjöding *Pythagoras* hafði áður sagt að væri hin fjödingarmætti í allri náttúrunni *Plato* kemur hvar hugaði sjá þessum sál og ljúf aðalpart kemur þ. e. skynsæmisra veda í höfðinu eins og í vígi og áleit og tveir hinir hlutarinn hlýddi heimi sumu skapit og gírnlin og þá hluta seði hann á sundargreinda stadi, skapit í bjólitu sum gírnlinu fyrir meðan fjöndin. *Diocarchus* sem var í þriðri lardu manna samtali, sem haldid var í *Korinthu* og sem hann

séti í 3. bókum, hann latur í 1. bókinni margar tala
 en í hinum bókunum latur hann framkalla Democritus
 gamlan mann frá Pithia, sem hann segir vera
 atkadan frá Democritus og latur hann áttlistast á þá
 leið að sálin sje alls ekki neitt og að nafn þetta
 sje með öllu marklaust, og að meim áttedalaust
 tali um sálu gæddar skepnur; að hvorki
 mönnum sje dýrum sje sál dandi, og allur
 sá kauptur sem vjer gjörum eitthvæð með eða
 finnum töl með sje jafulega niðurskiptar í
 öllum lífandi líknum og ekki skiljanlegur
 frá líkamnum, með því hann sje alls eigi
 áttast fyrir sig eða neitt sjesstaklegt, nema
 líkaminn einn og einfaldur þannig lagður að
 hann fyrir sinn eðlislíkðögm lífi og finni til
 s, sem ber langt íf öllum (Plato tók eðlislíkðögm)
 að vandvirkni og anda þá er hann hafði
 komið sjer niður á að álita að tilvæm 4 alperum,
 þegundir þessum af hverjum allt átti að verð-
 til, hafði þá skoðum að til væri hið 5 eðli sem
 sálin fadið af því það að huga, sja fyrir, nema,
 kunna og finna sjes eitthvæð og margt annað,

ad muna, ad elka, hata, gíenast, hræðast, sturlast
 og ketast, þetta og því umlíkt sje eigi fölgid í
 önnum af þessum 4 þessumur hann álítur
 að það auki að sje til hið 5. þessum, sem ekki
 hefur nafn, þannig kallar hann sjálfa sálinu nippi
 nafni Evdeíxerav einsog nokkurstónar samfellda
 og sífellda þreyfingu.

-11-

11. Kapítuli

Hemma svo sje að þess sleppi einhverju, þá er mi þetta
 hiruðil skoðanir manna í sálinni. Því Demokritos
 sem var rannar mikill maður, en sem latur sálinu
 verða til af hruðötum smálíknum, honum
 skulum vjer sleppa. Því það er eðlert hjá þess
 mönnum, sem urðull agnanna ekki gati gjört að
 verum. Hver af meiningum þessum sje hin sama
 það mi einhver gúð vita; hver sje hin líklegasta
 það er mikil spursmál. Hvort eignum sjes þá
 heldur að dæma milli þessara meininga eða
 hverfa aþtur að efni voris.

4. Þess fyrir mitt leyti vildi íf hagt væri hafa
 hvortveggja, en það er forvelt að samneina

það. Ef vör þess vegna, þó hit verði, erli ~~síðast~~ getum friart við bræðsluna fyrir dauðanum þá skulum vör leggja stund á það, en sje það erli mögulegt á þess að grítt verði úr þessu spursmáli um sálina þá manni vör nú ef svo þóknast, taka þessa fyrir en hit í annað skipti.

M: Það, sem jég sje að þú vilt heldur það hygg jég einnig að sje hentugra, þó þú vissindalega rannsókn málið, mun sama að hvers helzt skóðum af þessu, sem jég hef framsetti, er rítt, þá er dauði annaðhvort erli bál eða hann er miklu fremur huor. Þó ef að sálir hjartað, blóð eða heili þá munu vissulega, fyrst að þú er líkami, fyrirfarast með hinum öðrum líkama; sje þú önd mun þú ef til vill tvístrast, sje þú eldur mun þú slokna; sje þú samhljómar R. mun þú uppleysast. Hvað skal jég segja um D, sem fullgædd, að sálin sje alls erli neitt. Eftir öllum þessum skóðunum,

þá er erliert, sem geti náð til neins eftir dauðanum, þó jafnframt með lífinu missist tilfönnunin. En fyrir þann, sem er tilfönnunarslaus, er erliert, sem í neinu tilliti geti varðað hann. Meinnings hinna annarra gefa voris um það ef til vill; þessa kann að gleða þig, að sálinnar, þegar þér eru farnar úr líkamannum geti komist í himinninn eins og í himnagyni sítt.

A: Þessa gleður mig sammarlega, og fyrst og fremst vildi jég óska að svo væri, og þar mest, enda þótt það erli væri, vildi jég samt vera samferður um það.

M: Hvað þarftu þú minna hjálpar við; get jég rígráð þú í málku? Flestu kostgæfilega upp bók hans sem er um sálina og mun þá erliert vera um þú óskar framur.

A: Víti Hercules að það hef jég gífört og það opt-sinnis, en jég veit eigi hvernig það er, að munda jég les, þá saminnis jég, en þegar jég hef lagt þá mýr bókina að þér að huga með sjálfum vör um ódauðlegleika sálarinnar þá hverfur sú sam-

sinning.

M: Hvernig þá þad, jatas þú að salinnar haldist
við eftir dauðann, eða að þar fyrirfarist við
sjálfann dauðann?

A: Þú vilt jata þig þad.

M: Hvað nú; ef þar haldast?

A: Þú jata þig að þar þú sálar

M: En ef þar fyrirfarist?

A: Að þar sjón erri ofarsala af þú að þar eru
erri til, en þetta hefur þú fyrir litlu, jatas, af þú þú
neiddis mig til þess.

M: Hvernig segir þú þú að þú sést dauðinn vera
böl, (þú sá þann annað hvort) þar sá þann annað
hvort gjörir oss sala, eða salinnar haldist, eða
erri ofarsala þar sá oss vantar tilfinningu.

—11—

12. Kapítuli

A: Athluta þú, ef þad eigi er þess erfite, fyrst
og fremst, svo framfarlega sem þú getur, að sál-
innar viðhaldist eftir dauðann. Þar neist, ef þú
erri að gott með þad, þú þad er erfite, þú munu
sjá fram á að dauðinn sé laus við allt, bál.

Þú þig er einmitt hræddur við þetta, að þad sé
böl; þig segi erri, þad að vera á tilfinningar
helkur, þad að verða að vera á tilfinningar.

M: Þú þú þess meininga sem þú óskar að verði:
sönnuð getur þú að vísu tilfærð þinn bestu
himildarnum. En þad hefur og á í öllum
málum að þad þad þinn mestu fjöðinga, og
þú að vísu fyrst alla fornöldina, sem, ef þú
vilt, á þú þú þad sá var, sem þú var
oss upprannum. Og þannig var þetta ein fast-
lega inni þínum gömlu sem Einnis kallar
Caseus (fornung), að tilfinningin haldist í dauð-
annum og að mæðunum við viðskilnaðinn þá
lífið eyðist erri svo, að þann gjörðulega
förgungi. Þetta má nú ríða af mörgu öðru, en
sjáttalega af þínum gressalega ríði. Og af
legstada helgisíðunum, sem þú nú er geddar
vorn þínum mestu anda, hvorki munu þad
neist með svo mikilli kortgáfu, þig lagt svo
ífróðleglega bálum, afbrótum gegn þetta, ef
þad erri stund; þad í þú þetta að dauðinn
sé alls erri tondling, sem öllu fyrirfer og

eydis, heldur einnig nokkur skona flutningar og
 umskipti lífins, sem fyrir fraga mun og
 komu vanalega veri leiddur þeirra til himins
 ins, þáa sem aðrir bjeldast við eptir við
 jörðina og þó svo að þeir bjeldu áfram
 að vera til. Þess vegna er það að þessi elur R. aldur
 i himninum ásamt góðum eptir allum sömum
 forfedra (landsmanna) svo sem Einnis hefur kveðið
 um samkvæmt sögnaðgæmni, og þá þá Erikskjinn
 er Herkules álitinn á vera svo mikill og hjálps-
 samur gúð. Hver sem kom allt frá Erikskj. til vor
 og allt að iðhafnum og þar af einnig L. sem
 fæddur var af Lemlu. Og hinir Týðarísku bræður, sem
 höfðu jafn mikill freyðarorð, og sem ekki einu sinni
 eru sagdir að vera sigurfylltingar Rónaþjóða i orrustum
 heldur einnig sigurbodas. Einnfremur J. Kadusdóttir
 er hinn ekki kallaður Λευκοδεια en af nokkum
 mönnum haldin að vera M. Hvarð m. En ekki
 nálega allir himnarnir svo að þess ekki uppteki fleiri
 fullur af manulegu kyni?

13. Kapítuli

En ef þess heyrði að námsakka þú gamla, og af þess

Það draga fram það, sem rithöfundar Erikskj. hafa þarft
 i letur þá mun það þinnast að þessa sem taldur
 eru að vera gúðir i fyrstu röð, en hjedun þín er kominn
 upp i himninum. En ef þess þess að reyna að námsakka
 þú gamla ^{draga} af þess það sem hinir Erikskj. rithöfundar
 hafa ~~stafa~~ ^{stafa} um, þá mun það komu fram, að þess
 sem álitinn eru gúðir af öðri röð, hafa farið þín ur
 i himninum. Leitara fyrir þess hvarra leiddi en sýndi
 á Erikskj. minnstu þess, með þess að þess er vortur
 hvarð, ~~þess~~ ^{þess} (þess er i leyndarhelgidómum, þá munst
 þess loka þá hve þess er auðgjört. En þess mun
 sem ekki mun höfðu lert náttúruvísindin, sem mörgum
 árum síðar var farið á hafa um hönd, þess sam-
 fardu sig um það, sem þess þess eptir þessum
 náttúruvísindum; en þess vissu ekki rök og orsakir hlutanna
 heldur hræddust þess af fyrirkundum optlega eirkaulega
 i matarnum, svo að þess sem dæmt höfðu signdust lífa.
 Eins og þessá m. einfremur þess virdist vera til þess, sem
 hin óruggasta ástada fyrir þess hvi nger álitum að
 gúðir sjá til, að engin þjóð er svo villt og engin
 af öllum mönnum svo síðlaust að hugmynd um gúð
 hafi ekki komist inn i huga þess. — (Stargir hafa skakka

hugmynd um guldina; en það er vant að koma af
 listafullum að; en allir byggja samt að til sjá
 guldlegt vald og guldleg vera og ekki er það samt
 eða samkomuleg manna, sem hefur komið þessu til
 leiddar, ekki hefur þessi skodun verið staðfest með
 (stjórnlausum tilhöfnum) og ekki með lögun en
 í allum hlutum, verður máttur að skoda samhljóðum
 allra fjölda einsag nátturalögmála) - Því hver er sem
 ekki hefur fyrst danda sína manna, þar er
 hann alíti þá sviptur þegindum lífins. Takta
 þurft þessa meiningu og munta þá hafa burtumíð
 sögna, því engum harmar sínu eigin skodu,
 munu tryggjast kamske og - augrast, en það
 harma kveim og sí sorgargratur, kemur af því
 að þú ert alitum að þú sem sjá höfum elskad
 sjá sviptur þegindum lífins og við hann finni
 til þess. Og þessa skodun höfum eftir leiðbein-
 ingu nátturunnar, en eigi af meinni vinndarvirk-
 eda fradla. — II —

14. Kapítuli.

En sí mesta sönnun fyrir því að náttura en
 sjálf uppkvæði þegjandi sínu dóm um ólæti

legleik sálarinnar, en sí, að öllum liggur í
 hjarta og það í mesta máta, það sem verður í
 eftir dandans. Hann plantar trjá ^{sem} gagna á atvinnu
kynd inn og madurinn sjáir á asku inn
inn, og hvað hefur hann þar í huga annað
 en það, að einnig kinn eftirkomandi
 kynslóðir komi sjá við. Þú kostgæfir
akurgræjningu, mun þú planta trjá hverra
 ávænt hann aldrei sjá, í þá ekki vitur
 madur að planta trjá í stofu inn og stjórnar
stjórn? Hvað þýðir barnagættuðun, hvað áttuðun
 nafnins, hvað þýðir það að taka meinu sjá
 í sonarstað hvað þýðir umbyggja við
 erfðastærir, hvað sjálf minnismerki leyttuðun
 og hvað graffletur annað en það að sjá
 einnig huganna um ókomna tímann.
 Hvað umfremur? Því efast þú viss ekki
 um það, að fyrirmynd nátturunnar eigi
 að takast af hverri himni, nátturlægu
 ágætustu veru? En hver vera í mannskyg-
 um, er betra en vera þeirra er byggja
 sig vera þedda til að hjálpa, vernda og

vandveita man kynið. H. þu birt þil
gudanna hann hefið aldrei farið það ef hann
hefið ekki allt sjó þraut meðan hann var
meðal manna. En þetta er nú gamalt
og hefur fengið helgi fyrir almenningstrú.

-11-

15. Kap.

Hvað skulum vjer atla að þeir svo margir
og miklir menn, sem í þessu þjóðveldi
hafa verið dreppir ríkisins vegna, hafi
hugsad? Alti þad að nafu þeirra yrði
afmarkað orð hinum sömu takmörkun,
sem afi þeirra? Enginn mundi notkunn.
túna gefa sig í dandam fyrir fædurland
sitt, au mikillar vonir um ódandleg-
leika. Þá var í sjálfvaldi sá að lifa
í nadi sömuleiðist Epaminondas og sömul.
sjálfum vjer, svo jég sje ekki að létta
að gömlum og útlandinu dæmum, en það
er einhæm regjum, eg veit ekki hvernig,
innari hugum manna notkunnkonar hug-
kad um hinar komandi aldir og þetta kemur

mest fram og í hægt með að koma í ljós, þjá
hinum mestu og háleustu andans sömum.
Þjá það þjá birtu kynið, hver mundi vera
þá svo heimiskur að lifa sigillt í þrautum
og hatum. Jég tala um þjóðskörungur; en
hvad um sama skáldin. Vilja þau ekki einnig
mispjagast eftir dandam? Hóadann um þá þessi orð?
Þjá þá samborgar kynið hins gamla Eimisar, hann
hefur skáldið um afreksverk forfedra gðar. Hann
heintar launa þregðarinnar, af þeim herra
þedur hann hefur þrega gðort. Þlium sanni
segin og Enginn heitri mig með tærum. Þa gjöfvi
istföör minna með gráti. Þversvegna? Jég svis
lifandi á ~~þessum~~ manna. En hvad tæles jég um
skáldin, listamenninn vilja vera þregis eftir
dandam, þvi þversvegna hefur Fodias ^{mígð} innilikt nafu
sitt á skíldi Minerva er honum leyfðist ekki
að rita þar á nafu sitt. Hvað skal nú segja
um heimspökuna vora. Rita þeir ekki nöfna
sín innmitt á þess bækur, sem þeir seingja
um fyrir lifing þregðarinnar? Þjá nú samhljóða
álit allra, rádd mátturinnar og sjón allis menn í

í öllum stöðum sömu samdómur um að eitthvað
 sji til sem komi þeim við, sem dætur eru
 þá þess oss einnig að öðla þú sama og ef sji
 öllum að þeim meiri, hvernig audi skapar fram
 ok að gáfu eða dægni: stýlji þá þess meiri
 náðirinnar, af því að þeim eru sjálfir gæddir
 hinu bestu mátti þá er það líklegt að með
 þeim að einmitt hinu bestu hafa ~~meiri~~ þess
 á öðrum máttum þá sji eitthvað til, sem
 þeim skygji með tilfæringunni eftir dæðum.

—11—

16. Kap.

tu einnig sji af náðirinni byggjuna að guði
 sji til en lænu að þess af skynsinnis
 hvítkin þess sji, þess byggjuna sji þess salinnar
 eftir samhljóðum allra fjöðra að salinnar hótlist við
 lyði en þess þess hafi bestu sinn og hvernig þess
 sji á sji komur um það verður sji að læra
 með skynum vorri. Þess mána um þessa þess
 skapar undirheima og þess ógnatugðis, sem
 njes þess ekki að orlakalausa sýndist þess lóta
 þess að af þess að ~~þess~~ falla í jörðina þess af

þess orðað að þess jörðarar, þess þess meiri að þess
 annað lif þess þess meiri mundi sji sji stad
 undir jörðinni. Af þess þess meiri þess þess
 leita miklar villar sem skáldis þess við aukid
 þess þess meiri þess þess meiri í leikþess
 þess sem komur og þess eru þess meiri þess
 gættelium þess þess þess þess þess þess
 sji. "Hjer er jg kominn með máttum
 þess þess meiri eftir þess og þess meiri
 þess þess hella hvefða, með þess meiri, risavörðum
 þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess undirheima ríkir," og svo mikils máti
 þess villa, sem njes að minnsta kosti virdist
 þess meiri mi þess, að enda þess þess meiri
 að líkis en brend þess þess meiri þess sji sji
 að í undirheimum gjörduð slíkin hlutir, sem
 hvorki mundi geta gjörð njes skilist á
 líkama. Þess það að salinnar lífi sjálfar
 þess sji geta þess erli gripid með sínum
 skilningi, þess leituda þess eftir einhverri
 meiri eða lögun. Þess er öll drauga
 þess í þess og þaðan er andasering

íá sem á. minur minum ljót gjöra og þessvegna er
í nágrænni voru Mennsbætur hvaðan salinnar
sem dimmar skuggamyndir eru uppkastar með
sólta blóði, fyrir opnum hlidum hús hár áh,
vafar himna dætur. Og þó vilja þeir svo eðla
að mjóðis himna dætur tali, sem hvarki getur
ordit á tungu nje göms nje með krafti og
lögum brjóstans, kværkanna og tungnanna, því
þeir getu ekki sjáð neitt með andanum ea
heimfarðum allt til augnanna. Það þarf miklar
gáfur til að kalla andan hvarl frá skólingarum
vitnum og leiddur hugmennina frá varanum
þessogva þygg þeg fyrir neitt leysi. Það hafi
einuig verit á svo mörgum öldum að svo miklu
leyti sem heimild er fyrir ritum, Þá. frá Þ. hafi
verit á fyrsti sem koad upp með það að sálin
manni væri avasandi og var hann að öðru
forneskjinnadur, því hann var uppi þegar þessi
minna ritet. Þessa meiningu styrktu og
staðfesta einhvern lærileikna hans Pythagoras
en er hann hafi komit til Ítalíu þegar Í. Þ. ritet
og drattur hann jöfis vöðum Ítalíu, bæði með kenningu

sinni og álit. sínu og ein uppi margar aldir hefur
náfi Þ. verit í svo miklu gildi að engi aðrir þótti
vera lardar utan hann.

—II—

17. Kap.

En þeg hverf mi aftur til fornmenningu
þess ferða erri að þessu ástandi fyrir máli
sínu nema þegar eitthvað átti að sítilla með
töluu eða uppháttu. Minn segja að Plato hafi
komit til Ítalíu, til þess að læra að þessu
Pythagorínga og að hann hafi munið alla Í. frad;
og að hann í fyrsta lagi hafi erri einuig
haft hina sömu skodun vörðkjandi ódauðleg-
leik sálarinnar sem Pythag. heldur einuig fest
áttadur fyrir heimi. Látum os mi sleppa heimi
nema ef þú hefur eitthvað á móti heimi, og gefa
þú os alla von um ódauðlegleik. Áttu þú þá
að yfirgefa mig til himna mestu cyrtmentingar?
Þeg vil í samleitka heldur villast með Plato, sem
þeg veit hversu mikils þú metur og ræni þeg
dæmist að cyrt þínum orðum, heldur sem
er háfa ríttar meiningar með hinni.

Mál þú manna heilastur. Þú sjálfur
 mundi þú ekki efuð að vera í villu með hon-
 um. Þú efumst þú ekki um það, eða efumst við
 um einsog vjör gjömmu um flest. Þú líklega
 munist um þetta þú að stærðfræðingar færr ást
 heima saminnu um það að jörðin ^{sem} sje sett
 í miðhluta heimsins sje hlutfalli við umfang
 gjörvalls heimsins einsog einu grunnetur (xvdpov)
 umfræmum að hinni 4 frumefni sem allt fram-
 leidd, sje þannig í sig kominn að þau hafi eins
 skipt hreyfingarlögunum milli ~~hinn~~ og að hún
 jarðlega og vatnakenda berst af eigin hreyfingum
 og eigin þyngdarafli: i rjetinnu hornum til jörðar
 innar og hafiðst en hinni 2 aðrir partar lamma
 eldlegur en hinni loptkendum, að einsog hinni
 fyrriberast til miðhluta heimsins af þyngd
 sinni og vigt, þannig fljeygi þessir húsvegar
 í heiminu linnu nýgg til himnasterna stada
 hvort sem það nú er af þú að sjálf
 náttúran sakir til hins efra edur af þú
 að það þyngja hefur þú náttúru að það myndi
 hinni gélidara frá sje þegar nú þetta er víst

þú verður það að liggja í augum nýgg, að þegar
 sálinar eru samar út í líkama ~~innu~~
 þú berst þess í hadisnar hvort þess eru lopt-
 kendar andlegar eða eldlegar — En sje nú
 sálin einhver tala, sem sagt er fræmum smáttap-
 lega en skiljanlega eða, sje hún hún finnta
 frumefni, fræmum óhafurgesum en ekki
 skilda frumefni þú eru efurparfarnis
 en þú millu óbláudadri og hreinni, þess
 geta hafid sig laugar leidir frá jörðinni. Eit-
 hvat af þessu es nú sálin — svo að eigi
 liggja svo lífkröftugur andi niðri grafinn —
 annaðhvort hjarta, heila eða E blóði.

— 11 —

18. Kap.

18. Kap. hili

En vjör munum nú sleppa D. ~~essu~~ ásamt
 með jafuvaldra ^{hans} ~~innu~~ og skólabiðis, sem reguðar
 eru lardis menn og vindaðt svo sem annar þeirra
 hafi aldrei fundid til neimmar mikkillar þyngdar
 með þú að hann ekki finnum það að hann
 hafi sál. En hinni hefur svo mildid yndi af
 songræmst sinni að hann jafuvel regnið að

himnafar hana upp á hluti þessa En harmoniunn
(samhljóðunnar) getum oðs þekkt af millibili
tónanna hvern margbreitilega samsetning eining
framlitir samhljóðunnar, en þú skil ekki hvað
harmoníun lega límanna og líkamslögunin
geti til vegar komið ef sálina vantar. En
allt það lærdur þessi maður er einn og hann
er líka, þú láts hann A. Kemmara sínu um
það, Kemmari hann sjálfur ságlitinn, þú vel
regis grískri málshátturinn: „Þú lítst, sem
hætt einu karri; þú stundi hann“. En látum
oss gjörumlega hafna himna tölvilginslega samsetningu
ískiptilegra hális og hruðlöttra líkama; en D álitur þú
að hann sjá hitaður og andalegur þ. e. loftkændur.
En svo hlýtur að vera að sálin sem er sam-
standir af eldlegum munda svo framfarlega sem
hinn líklegri þessum 4 frumefnum af hverjum
allir hlutir eiga að samstanda þverja sköðum
þú sjá að D einfarlega og sjá í lagi hefur, að
sálin leiti til efri stada. Þú þessi frumefni
hafa ekki sýn neitt midsakjandi og leita
ávallt til himna efri stada. Þannig er nú
þessu varpað Steng.

Það að hvort, sem þú tvítrast, þú skedur það
þarai jörðinni eða þú haldast við líti og holda
ásigkomulegt sínu, þú hljóta þú þín mun þessu,
að berast upp til himna og að af þeim rísfist
og kljáfist þetta við þykka og samþjafapada
loft, sem næst er jörðinni. Þú varumari eða
rýðna sagt glóðheitari er sálin, en þetta loft sem
þú núna kallaði þykkt og samþjafapad; og er það
vitanlegt af þú að líkamir vorir, sem myndast eru
af jarðlegum efnum hitna í glóð sálarinnar.

—11—

19. Kaptituli.

Hér við bætist, að sálin kemst þú andauðan
úr þessu ni þegar optuðfuda loftsvæði og brýtt
í gegnum það þú þú þú sör eð errent er fljótari
en sálin og enginn hradi sem þú þú megi við
hrade sálarinnar. Og ef þú heilt ískend
er sjálfri sjá lík, þú hlýtur þú að berast
þannig að þú þú þú sjá í gegnum og kljafi allt
þetta loftsvæði, sem skýin, regnið og vindarnir
safnast í með þú það er vott og þakfullt
sakis útþensunnar þú jörðinni. Þegar nú sálin

hefur hafid sig yfir þessa svæð og komist til
 náttúruvísis líks sjá og kannast við það, þá
 staddumist hún hjá þeim eldi, sem samsetur
 er af þunni lofti og tungvundum sólarhita og
 heitir að berast hvarra. Því þegar hún hefur
 komist til þess ^{og hila} ljáleika, sem heimi er líkur
 þá þreyft hún, svo sem hún væri; jafnvegi
 til engar hlíðar og hjer er fyrst heimas náttú-
 lega aðsetur, þegar hún hefur þrengt sjá til
 þess, sem heimi er líkt þar, sem hún einkis
 þurfsandi mun nærast og viðhaldast af húnun-
 sömum efnum, sem stjörnuurur nærast af og
 viðhaldast. Og með því vjer af eldi þeim er áttan
 þá líkannum kemur, mun vaxir að upptendast
 til nálega allra gjunda, og að bálust upp til þeim
 því þennur sem Kapp og metnadar er; og við þá
 er hafa það, sem vjer gjörumst aðeiga þá munum
 vjer víðulega nara sölis þegar vjer höfum yfir-
 gefid líkannina og erum orðins lausir við gjundis
 og metnadar Kapp; og það sem vjer gjörumst mi-
 þegar vjer erum orðins lausir við áhyggjur, þegar
 vjer viljum skode eitthvad og verda fyrir oss,

Það munum vjer þá gjöra miklu fjárlilegar og
 alveg sérhva oss midur; það, sem skoda og
 þorfa á hlutina fyrir þá sök að það er af nátt-
 úrunni; hugum vorum veldurs konar ósigjams.
 Löngru til að sjá hið sama og svo munu
 sjálfir þeir stáðir er vjer komum til verja hjá
 oss því meiri löngun til þerringar, sem þeir
 gjöra oss hegra fyrir að kynda oss tínu
 himnestu hluti. - Því þessi þegund hefur þegar
 á jörðu varid þessi heimzetti, sem eins og þ.
 segir er tekinn; arf eftir fátur og afa og sem
 er gledd af lönguninni til þerringar. En sjárlagi
 munu þeir njóta heimar, sem einnig þá óskun
 að sjá; gegn meit skarpheit andans, þegar þeir
 byggjandi þessa gjönd voru umkringdir þöku.

-11-

20. Kapítuli

Því ef að þeir mi þegar þegjast aðlast eit-
 hvad mikid sem sjed hafa útrás þ. og mjögjandi
 það sem skip það þótt mun er drögo hjett af
 því að því fluttast (skipverjar þeir er) loquerrar
 (hjettu) útvaldir meinu og heituda eftir að vinna

gullrúfi brútnar, eða þeir sem hafa spæð til úthafins
þar, sem fossandi alda sundengrinnir Evrópu og Lyðna
hvíllik sjón byggjunnar vjer þá munu vera þá loka, e,
eðs gefst kortur í að horfa yfir alla jörðina,
þæði í sjá legu hennar, lozun og umföng og
svo einnig hennar byggðlegu kjerni, og hinsvegar þau
sem ábyggð eru með öllu sökum afurmegus.
Kuldanna og hita. - Því nú getum vjer ekki
eina sinni greint það með augnum er vjer
sjáum; það er nefnilega ekkert skelvingarvit
í líkamannum, heldur eru, ~~er~~ einst og ekki
einnigis eldisfræðingarnir þenna heldur einnig
læknarnir hafa yfð opnaða og afsljappaða
eins og nokkurnskonas göng, sem liggja
til augnanna, til eiananna, til varanna
gegnumkomu þá brástad sálarinnar. Þessveg-
is þáð yfð við að vjer annað hvort; þörfum eða
hindranis af einhverjunnar sjúkdómsáhrifum
þvorki þeyrum eða sjáum, en þöu bæði
auga og eyru sjá og heyra og heilbrigð; svo þar
af sjá andsat að sálin bæði sjá og heyrir
en ekki þeir hlutar, sem eru einnig

gheggas sálarinnar, gegnum hverja þó sálin
ekkert getur skynjað, nema hún vilji. Það og
sjá nærverandi. Hvað ennfræmur? Þetta, að vjer
með hinum sama anda yfirgeipum hennar ólíkustu
hluti svo, sem líft, stærkt hita og lykt og
hljóð, þá hluti, sem sálin eldrei þýr tilstilli
hinnar 5 bodbera, munandi læra að þekkja, ef ekki
allt hefdi tillit til hennar og hún ekki ein
vari domari yfir öllu. Og þessir hlutir munu
þá missulega sjáð miklu kreinni og skýrari
þegar sálin er frjálst komin þangað, sem
náttúra hennar ber hana, þá nú eru þau og
sem leita frá líkamannum til andans enda
þöu náttúran hafi brúð þau til með hinum
hugvitaamlegasta hagleika, samt sem áður í
vissu tilliti tilflut af jafðlegum og þýttum
líkömum; en þegar ekkert mun til vera nema
sálin, þá munu engir hlutir vera í vegum
og til hindrunar þá, að hann þá skilid
hverjig hlutur er á sig kominn. *Ág. Mott.*

Jeg geti hafa þú þá með þess mikilli orðgjöf, sem
 vera skyldi af þess gjörðum, hve mörg, hve margbætt,
 hve stórkostlegt iðnaðarþátt sálun mun þú á hinum himna-
 rekka stöðum. - Og þegar þú hugleisti þessa hluti þá er þú
 jafnan vaxinn að færa mig á broka nokkurra heim-
 spekinga sem dæmt að náttúruþekkingu og hlakkaði
 af fögnuði þessa þess fundingsmanns og höfundar
 heimas þakks og tagna hann sem gæð. Því þess
 segja að fyrir hans tilstilli sjú þess frelsis þá
 hinum þingbæddu draumum, nefnilega frá himni
 vor þess rífeldu hræðu og þá öða dag og nótt.
 Þrá hvada hræðu? Þrá hvada áða? Hvada kerling
 er svo óð, að hinc hræðu þú, sem þess að
 vísu munuð hræðu, af þess höfundar erri lært
 skilfræðing. Vót sek. svadi ork, helbleikis og svart-
 metti: hjúpadis stadir. L. Skammast heimþekkingurinn
 sin erri fyrir að hræsa sjá af þess að hann hræðu
 erri þessa, og kominn til vísuþekkingar mun að þessa
 sjá rangt. Af þess mi ráða hve skapir þess eru af
 náttúrunni, þess, sem þess munuð hafa trúnað þess af þess
 erri hefti verit kemt. En þess hafa þó þess
 óðlast nokkuð, sem ágætt ^{sem þú milt erri} er, þess þess hafa munuð þú

Ad þess þess dæmdastundin kemur að höndum þess munu
 þess gjörsamlega þessfarast. Setjinn svo að þess vari
 mi þessing (þess þess þess erri á móti þess); hveð
 er svo gleðilegt að þessfarast við þessa þessing?
 En þú er mi samast að segja, að nýr dæmdur erri
 : þess, hvernigna sköðun Pythagoras og Plátóns
 erri skyldi vera hin sama. Því þess Plátón erri
 þess: neinn ástæða (sjáðu mi þessa þess þess þess þess
 á máttinn) þá mundi hann leggja mig aðess
 með áðiti sinn, en hann þess til þess svo margar
 ástæður að þú er : augun uppi að hann milti
 samþara aðess, en þessan sig þess hann vissulega
 samþart

-11-

22. Kapítuli

En margis strungjart á móti og leggja tilfláts-
 reftingna á sálunum einu og veru þess dæmdur þess
 höfundar og þú er erri til neinn þess ástæða
 hvernigna þess sýnist sálfræðingna sálunna vera
 stríðleg en sú að þess geti erri skilid og grípsid
 þú með þessum sinni hvernig sálun laus við
 líkamann sjá á sig kominn. Eins og þess þá á hann
 áðiti geta skilid hvernig hinc er áðiti kominn í sjáðu

líkominum, hvaða lögum hin hefur, hvaða stað
 hvaða bústað, svo ann þad sje að gjöra, ef mi allt
 gæti sjest í mannum, sem ein er hult, hvort
 að sálin geti sjest, eða þá finleiki kemur sje
 svo mikill að hinu dylgjast augnum. Attrugi
 þeir þetta, sem neita því, eða þeir geti skilið
 sálina á líkamanum, þeir munu sjá að þeir eru
 þá skilið hana í sjálfum líkamanum. Hys að
 minnsta kosti matis miklu torveldari og
 óljósari hugum, er þy skoda eðli sálanum,
 nefnilega, hvílikt að sálin sje í líkamanum einu
 í annarlegu hinni, heldur ein þad hvílikt hin er
 þegar hin er á hanta farin og komin í hinni
 frjálsa þinningsu einu í heimkynni. Hema
 svo sje að vjer getum ekki skilið hvernig þad sje á sig
 komið, sem vjer aldrei höfum sjest, en vissulega
 getum vjer hugmynd með hugum vorri bæði gud sjálfu
 og hinu guðlegu sál þá er hin er fríð frá líkamanum.
 Reynidar hafa W. og A. sagt að alls engin sál
 væri til af því að þessingin á sálinni var torveld
 hvað hin væri eða hvílikt hin væri. Þetta er mi
 reynidar hin mesta (hin torveldasta), að sjá sálinu
 en sem þy hef tekið uppi í bókina um réttid.

með sjálfri sálinni og þad er eflaust þessi
 þyding, sem sú lífregla A. hefur, með hverri
 hami áminnis að hver og einn skuli þessja
 sjálfan sig. Því ekki áminnis hann að þy
 heldi um þad að vjer skulum læra að þessja
 hinni vora eða vort eða líkamslögum. Vjer
 erum heldur ekki líkamir vorir, og þegar
 þy segji þess þetta þá segji þy þad ekki
 líkamir þínir. Þegar hann því segir: Þer þá
 að þessja þína sál! Því líkaminn er regndur
 einu og þer eða norrurkonur í lút sálariimar.
 Eftirþað, sem gjört er af sálinni þad er gjört
 af þess. Ef þad því ekki væri guðdómlegt að læra
 að þessja þess sál þá mundi ekki þessi lífregla
 mannaða þess er var í skarpritrara lagi hafa
 verið eignuð guðnum. En ef að sálin sjálf ekki
 skyldi vita hvernig sálin er á sig komin, þá gjörð
 þad fyrir mig að segja mig þetta: Mun hin þá ekki
 einu sinni vita að hin er til, mun hin ekki vita
 einu sinni að hin hreyfist. Hys af er sprotti sú
 rökræðalidsla Platons sem rakin er af S. í Th.
 Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

23. Kapítuli

Það, sem sífellt hreyfist er eilíft; en það
sem að gefur einhverju hreyfingu og sem þar sína
hreyfingu einhverstaðar frá það hlýtur að hætta að
lifa þegar hreyfingin hættir. Það sína sem hreyfir sig
sjálft því að það er aldrei yfirlit af sjálfa ígjör
hættir jafnvel aldrei að hreyfast; þetta er því meir
að segja upphaf hreyfingarinnar fyrir annað sem hreyfir.
En ennþá er upphaf upphafins, því allt upphaf
því upphafi, en sjálft getur það ekki orðið til
af einum öðrum hlut, því ekki mundi það
vera upphaf, sem hafi upphaf síð annarstaðar
frá. Ef það þá aldrei verður til þá ferst það heldur
aldrei, því hið gjöreydda upphaf getur hvorki
á sig fæðt sjálft af öðrum, né heldur nema það
geta af sjer annað, svo framfarlega sem það hlýtur
að verða að allt verði af upphafinu. Hér af leyðir
að fimmtek hreyfingarinnar er af því, sem setur
sig sjálft í hreyfingu, en það getur hvorki
fæðt né dætt, eða þá allur heimurinn
með: hreyja saman og öll náttúra standa
í stað og ekki aðlast aftur neinum Kræft

23. kegg.

L

af hverju heimi yrdi að nýja hrundid í hreyfingu
Með því að þá er augljóst að það er eilíft sem hreyfir
sig sjálft, hver mundi þá reita því að þessi
náttúra sjá veitir sálumenn, því sálumenn er
sem kemst í hreyfingu fyrir ytri hreyfingu, en
það sem sálin hefur, kemst á stað fyrir innvi
hrundingu og sjer eiginlega hreyfingu. Því þetta er einnig
him eiginlegi Kræftur og vera sálumennar, og ef
hér er það einn af öllum, sem setur sig sjálfa í
hreyfingu þá er hún nánulega fæðt og
eilífliga varandi. Það mega gjarnan hlýga sam-
allir skilríkisspekingar (því þannig vinstast þeir
eiga að nefna, sem víkja þá Platon og Sokrater
þunngu og þeim heimspékingaskóla, það er svo
þvíri því að þeir nenni nokkurn tíma ástíga
svo ~~hótarlega~~ að þeir nenni nokkurn tíma
skilja með hverjum skapleiki þetta er ályktað
Sálin finnur þá til að hún hreyfist og að hún
enn leidd finnur til að hún hreyfist af eigin
mætti: en af ástíglum, og það getur ekki
komist fyrir að hún verði nokkurn tíma yfir

gefin af sjálfri sjer, og hjer af kemur afinsley
silvera. Nema þá hafa eukverja móttam
í móti þessu.

Al: Jég hefi miklu fremur miad þu vel að
því hugmennit erbert á móti þu, svo þýgum
er jég orðum þessari skodum.

-11-

24. kapituli.

Al: Þú álitur þá erri loks að það sje lítillfjörð,
sem vottar aði sálmann sje eitthvæð gúðlegt?
Þæti jég nú aðins sjeð hvernig það verður til þá
máli jég einnig sja hvernig það eyðist; sláð,
gallid, slúid, keimid, tangar, cedar og í stutlu
máli all bygging limanna og gjörvalls líkama,
þetta held jég að jég geti af sagt af hverju
það er samsett og hvernig það er myrðað, en
hvad sjálfama sálma smertir, ef erbert veri í
hemmi nema að ogis lífdum fyrir hana, þá máli
jég etla að líf mannsins viðhyldist allt að
einn af náðsinnu sjeð líf vinndinnar trjesins,
þu einnig þetta regjinn ogis að lífi, sömuleiðis
ef sál mannsins hefd erri aðnað til að

þera, en það að þú ginnist og forðast, þá
hefdi þú þetta einnig sem eiginlegt með
dýrminu. Þú hefur þyrst og fremst mynnid
og það takmarkalaust mynni ótölulegra hluta
vill þú álita að þetta mynni sje endursýning
in þínu fyrri lífi í þeirri bók sem hefur titill
inn Menon, þar leggur Sókrates fyrir þessa einn
stærðfræðilega spurninguna um meilingu □ s,
þýgja þetta svarar, hann einnig annas dreygur
og þó voru spurningarnar svo ljéðar að hann
stíg fyrir stíg ~~sva~~ svo, og hann kemur
einnmitt þangad, sem munnli hafi komist
hefdi hann minnid malfræðina. Af þessu
álitur S. það sannad að, það að nema sje erbert
annad en S endursýningast, þetta iðhlitar hann
inn þá sandlegar, í þu samtali, sem hann
þýlt einmitt í þeim degi, sem hann eld á; hann
kemur nefnilega að sjeshver maður, endla þá hann
sje ófróður í öllu, sýnis það með svörum sínum
þýgar hann er laglega spurdur að hann
erri leri þetta þá heldur hannist hann sjeð
vð fyrir endursýningu og það geti erri

sked med niun adru möti, að sjá þá
barnastu þessum þar hugmyndir, sem menn
kalla EVRODAS um svo mikla hluti, sem eru
implantatir og innmarkaðir í salinn vorum
ef salin þessi erli lifar. Þessum hlutum
adru um þinn loka sjá bólfestur í líkamunum.
Og með því erli er til í raun og veru
einog næmsetta er staðhaft af Platoni
(hann álitur nefnilega að erli er í raun og
veru til, sem verti til og fyrirfarir, og að það er
einu og í raun og veru sjá til, sem erli er
þessum, sem það er, hann kallar þessa EROS
er sjá kölluð það hugmynd), þá gat salin
innleita í líkamunum, ekki loka að þessum
þessum, heldur koma þessum með þessum
er það, þar með verður þessum undir
in sjá þessum svo margar hluti. En sjá
erli salin þessa hluti undirgjör, glögglegur,
þá er dyndil þessum flutt sig inn í
erli og ávarf. þessum þessum þessum,
heldur, þessum þessum þessum til
sjálfur erli og nóð erli af þessum, þá

[illegible]

Hvert miðar þá þessi ræða? Hver og
hvaðan kraftur kemur sjá, álit þeg að þannig
eigi að skilja. Hverki er hann frá hjartanu,
blóðinu, heilansu eða frumefnum; erri veit
þeg, hvert hann er af lofti eða eldi, og erri
þyrirverð þeg mig þyrir að gæta að þeg viti það
erri, sem þeg erri veit, einnig hinis, en hvort
sem sálin er mi af lofti eða eldi þá mundi
þeg leggja eð út að hult, að hún veri gíddvönd
þess þeg gæti fullgert um nokkurn annan
áljósan hlut. Hvað þá. Þeg híd þig innilega, að
hvort, sýnist þess svo mikill minniskraftur, vera
uppruninn og samsettur af jörðinni undir þessum
þörfufulla og þykka himinlofti. Betur þú erri sjá
hvað þetta er, þá getur þú þó sjá hólíkt það sjá,
getistu erri einninn sjá það, þá getur þú sjá hve
mikið það er. Hvað þá, eigum sjá eð alita að það
sjá einnig og norðrættar rúm; sálinn, hvar í
hellt er þú, sem sjá minninn einnig í nokkurn
kornar ker. Það er mi reyndar fjarstæð, þú
hvaða kotu eða hólíka lögun sálarinnas getum

sjá skilið, eða hvað er sjá höfund þetta svo mikla
ninn. Eða skulum sjá etla að mótað verði í
sálinn einnig vax og að minnið sjá spor þeirra
hluta, sem markaðir eru í sálinn. Hver geta
verid spor ortanna eða sjálfra hlutanna. Hver
er þessi svo ómálílega stæð, sem getur eptirmynd
svo mikla hluti (v. geymt í sjá svo marga hluti)
Hvað umfræmum? Hvaða kraftur er það, sem
rannsakar híd hulda, sem nefnist funduinnig og
upphugsun, lízt þess svo, sem hann mundi vera
sprattinn af þessu jarðl. dæml. og fæðvella
efni. Eða sál þess manns, sem fyrstur gaf
allum hlutum nöfn, hvað, er Plato sýndist
hva notu um hvar mestu speki, eða þess manns,
sem fyrstur sáfnad: samann, hinum sundur-
dreyfðu minnum til fjelagslafs, eða þess er
sæd þann stafateggðum takuad: hljóð raddanna
er sýndust vera áleddaulega mörg, eða þess er þó
epter göngu hinna reykaandi stjarna, framíð,
þeirra og Rynstöðu. Allis voru þess miklis,
innig þess er uppfundur jardyrtkjuma, kladdur,
húsgjörð og aðrir lifens og varnis mót

sem er í miðri. Mjör sýnist þetta vera allsundis
guddómlegur Kráftur, sem kemur svo mörquum
hlutnum og miklum til leitar. Því, hvað er minni
hlutinn og orðanna, hvað er einfennur, fundinn,
vissul. Það að maður skilur ekki einn sinni, að
meiti eðra ija til hjá gudi. Því ekki hyggjég að
gudinnis Ketist af ódæmsfæðu eða ódæmsveigum
eða af æskugyðjunni, sem ber þeim bikaranna,
og ekki gegni þeg klomer, sem segir G. hafi verið
samt af gudinnum sakis fridleika síns. Þó þess
að hann yrdi byrlari J. (hann rjetis Jupp. drykk
inn), það var engin rjetilát ástæða til þess að
L. yrdi gjört svo rangt til. Klomer skaldad: þetta
og heimfard. Þið maunl. upprá gudinn, þeg vildi
heldur að hann hefti heimfart þið guðl. upprá
oss; en hvað er guðlegt? Þó lifa, vera vitni,
þynna upp og minna. Eftir þvi er sálin guddómli;
einnig E. dýrftist að segja er hinni guð og ef að
guð er annaðhvort lopt eða eldur, þá er andi
manninn reyndur þið sama. Því einnig það
þið hinneska edli, er laust að hafa í sjá gjört
eða vötn, þannig þess andi manntinn, errei.

til af þessu hvort um sig. En ef til er hið G.
þannig, sem á fyrst þess komið fram með,
þá heyrir það til þess gudinnum og sálinnum.
Þessi skadinn höfum rjet aðhyllt og fram-
setta hana orðrjet þannig í þessuarritana.

-11-

27. Kap.

Það verður ekki fundinn minni upprá
sálinna í jörðu, því errett er til í sálin-
num hlottatad og samvaxid, eða það, sem sýnist
vera af jörðu fætt og myndað; ekki einn sinni
mökland vötu, andanlegt eða eldlegt. Því í
þessum þannig er ekki meiti er hafi í
sjá Kraft minnis, hyggja og huganna, sem
það minni þið minni og sjá þið okkoma
og grípi rjet þið næraandi; oger þetta þið einu
sem er guddómli og minni aldrei fundið verður
hvad þu það geti komið til manntinn, merer
þvi guð. Það er þessuena til einhver sjástatu
edlikráftur andant, sem er aðskilinn frá þessu
vanalegu og alþekktu þannig. Þannig
þlytur það að vera að það, sem það er

~~sem er mikil. Af þessu sjáum þetta vera allt
eitt þessu. Þetta er þetta. Þetta er þetta. Þetta er þetta.
Þetta er þetta. Þetta er þetta. Þetta er þetta. Þetta er þetta.
Þetta er þetta. Þetta er þetta. Þetta er þetta. Þetta er þetta.~~

sem finnur til, sem hefur vit, líf og lífs-
kraft, þá sjá það himneskt og guddómlegt
og persónu eglíft. Og samarlega verður
erri heldur guð sjálfur, sem sjá með öðru
móti skiljum sjá skiljum, en svo að hann
sjá einhverskonar laus byggjukraftur, sem
gjörduer frá öllu dandlega sambleandi, allt
skýjandi allt hreyfandi og sjálfur gæddur
eqlífri hreyfingu. Af þessu tegund og af
þessu sál er hin mannul. sál. Hvar er þá
þessi sál, eða hvílk er hún? Hvar er þin sál,
eða hvílk? Geturðu sagt mér það? Eða má
jig erri, þó jig erri skilji allt, sem jig vilði
skilja þin megra, ein sinni nota það, sem
jig get skilið? Sálir hefur erri svo miklum
kraft, að hún sjái sig sjálf, en sálir er einsoy
augad, þó erri sjái hún sig, þá sjá hún annat.
En hún sjá erri það, sem minnst er; lögum sín.

Það getur verið, samt minni hún einnig sjá hana,
en sleppum því, þó að minnstu korti sjá hún
kraft, sínu, glöggskyni, myndi, hreyfingu, og
hvada. Þetta er mikil, þetta er guðdómlegt, þetta
er ævarandi. En hvernig ásjúnd heimas er, eða hvar
hún býr, eptir því er erri einu sinni vert að
greinast.

28. Kaps.

Einu þegar sjá fyrst lítum ásjúnd og ljóma
himinsins, þarast svo miklum súnnings hrada, að
sjá erri einu sinni getum grípið hann með hugna
vörri, þarast umkipti daga og náttu og hinar
þjórskiptu breytningar temanna, sem eru heitugar
fyrir þá. Þessu gjafar gjöf og eðlislögun
líkamanna og svo sólna, sem stýrir þessu öllu
og ræður fyrir því, og tunglið, sem með vexti og
minnkun birtu sinnar markar dagana einu
med tímatsmerkjum, þarast það, að á sama
hringskiði, sem skipt er í 12 þarta, ganga 5 stjör-
ur, sem með hinu mestu stadfestu halda sömu
göngu, með ólíkri hreyfingu sín á milli; hvar
naturlaga myndu himinsins, sem hverbetur er.

skreytt með stjörnum, þannest hvel jörðarinnar,
sem menn upp sín hafna fast skorduð i mid-
tiki alheiminn, byggileg og raktuð á 2 heltnum
af hverjum, hið annað, sem njer byggjum er
sett undir himinnum við himar í stjörnum,
hvaðan hin njetandi dýmur vordanvindsins
letur drifa kalda njetóll. Hinn álfur? er ókann-
afr og kalla þu. hana ævindur. Hinn adris
hlutar eru oraktuðir af þvi þvi er annaðhvort
gadduðir af kalda, eða svíðuðir af hita, en hjer
þar sem njer búum, þar heitir erri á einum
tíma himinnum að ljóma, trjéin að laufgast,
himin gleðjandi vinnuðis að vara með vinlaupi,
greinarnar að svigna undir nagð vinbergjum,
sáðlönðin að reita ríkið. ávexti, allt að
blóngast, uppsprettur var að vella, engjarnar
að skridast jurtum, þannast fjöldi dýra
sunnpart til þadis, sunnpart til að raktu af-
auk, sunnpart til arstun, sunnpart til
þess að klada líkamann, og svo manni
sjálfum, einnig áhorfanda himinsins og
dýra gúðanna og allar markir og hafa

hlyðandi neptum mannsins. Þegar njer sjáum
því og átíundir annað, getum njer þvi efst
nu þad að annaðhvort nje fyrir þvi skapari
ef því hefur orðit til einnig Plato ignist eða
ef þad hefur avallt verið til einnig Aristot.
virdist, einhver stjörnuandi svo sníkils verk og
byggjngar. Eins er þad með anda mannsins, þi
móður sjái hann erri, einnig móður þekkir
gud af verkunum, þannig skal móður af
minnum og fundingargæfnum og himni
skjótur hreyfing og allri þegund dýggðanna
þannast við himin guddóm. Kræft andans.

-11-

29. Kap.

Hvar er hann þu? Þu fyrir mitt lög, held að
hann nje í höfðum og þu get komið með ástæðu
hvarmegna þu heldi þad. þu ann þad minn tala:
annad skipti þu sálun nje; en vísul. er himin: þu.
Flórt er edli þu? Þu held að þad nje njer-
stíkl. og þuinn eigilegt. Þuinn minn svo að þuinn nje
elleg, þuinn svo að þuinn nje andaleg. Þad gjörir
erri til, þad merktis erri þad sem njer njer

ad ræða um. Þess eina skaltu gata að einu þú þekkir
 Guds þó þú ert í ákunnun- stöð og sigur, eins
 á þess að vera kunnug salin þú, þó þú ert
 þekkir stad hennar og sigur. En í þekkingu
 salarinnar getur ert ekki verið í minnum of-
 um þú, enna ert sjánum alveg skjófr í edlis-
 fræðinni, að í salinni er ertent blandað inni
 þar, ertent samsetu, ertent samhengi, ertent
 samauaukið og ertent tvöfalt. Þegar þetta er
 þannig, þá verður hann hvorki aðskilinn né
 skiptur, né sundurteittur eða sundurstykki-
 adur, hann getur ekki einninn torknot.
 Því torknoting er einu sundur og aðskilur,
 og sundurifing þeirra þar sem í undan
 torknotingunni kjeldur samau þess einhvers
 ertent samhengi. Þilknidur af þessum og
 þilknidur skynsemdar ástæðu þess ertent
 verjanda í höfuðsáttaknalli sinu né heldur
 beileli hann doncarana líkunar, heldur
 signdi hann frjalskugadur ^{metnað} dugurad, sem hja
 honum sprá af háliti hugans- en ekki af
 afdræmi, og á síðasta afdrægi sinum ræddi

hann margt einmitt um þetta efni og þann dögum
 áður er anduelt hefd: verid að Roma konungrinn
 þingeliinn þert, þá vildi hann það ekki og þri-
 mest nálega haldandi í hendi ert hinni bær-
 vera bikar talad: hann þannig, að rist leit út,
 sem ekki veri honum í danda hreindit, heldur
 veri hann að heffart nyp í hinniinn.

—11—

30. Kapitlei

Þú þannig hugad: hann og þannig úttistad: hann
 að til vera 2 og tvöfaltar rásir salnanna þegar
 þar fern þert is líkinninn, þú þess sem hefdur
 saugad sig í mann. löstum og gefid sig gjörsam-
 vid gjörsamum, svo að þú hefdur blindað af þess
 og annaðhvort saugad sig á heimilislozum löstum
 og klakjum eða þannig óþidþagjau. glepi, með þú
 að ríðast á landstjórn og lözum; fyrir slíka ver-
 til einu afdrægi liggjandi vegur aðskilinn frá
 samkomu gudanna. Ef þú aptur, sau haldit
 hefdur ert hreinn og óskundur, og þess sem
 hefdur verid í minnstum meitingu vid lökum
 og etid haldit ert frá þess, og, sem í hinniinn

mannl. líkómum heftu líkt eftir lífi gíðanna,
þeim væru aptur leidirn opin og greid til þeirra
frá hverjum þeir væru útgegnir. Og þannig
mínnað hann á það, að einnig minnir, sem
eigi að orraka lausar helgast í. Helder fyrir.

Þá ósk að þeir sýnast þessa sjáðómstíð-
anna frá hönnu, með því þeir sjá það fyrir
hóð gótt sjá við dauðann, að einnig þeir deyja
með söng og mun einnig allis góðis menn
og menntaðis eiga að gjörn, enda mundi
enginn geta efast um þetta, ef öðr. þegar
sjá (Kortgaf) hugum um sálina þeir þá
sama, sem aptínnir. Kemur fyrir yfir þá,
sem grípa í sólmyrkva með augnum, að
þeir alveg missa sjónina. Þannig sljófgast
stundum skarp-leikur í sálarnum, er
hinn horfir á sjálfu sig. Og þannig berst ra-
vor efandi, létandi í þringum sig, hikaandi og
það við margt erfitt allt einnig á koma
í. á regin þafi. - En þetta er nú gamalt og
frá Gríðlejum. En K. skildi þannig við, að
hann gladdist yfir þessu að þafa þessu.

rist an

fi.

Margarita Jóhannsdóttir

MULTIPLICATION TABLE EXTENDED.

	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
2	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
3	3	6	9	12	15	18	21	24	27	30	33	36	39	42	45	48	51	54	57
4	4	8	12	16	20	24	28	32	36	40	44	48	52	56	60	64	68	72	76
5	5	10	15	20	25	30	35	40	45	50	55	60	65	70	75	80	85	90	95
6	6	12	18	24	30	36	42	48	54	60	66	72	78	84	90	96	102	108	114
7	7	14	21	28	35	42	49	56	63	70	77	84	91	98	105	112	119	126	133
8	8	16	24	32	40	48	56	64	72	80	88	96	104	112	120	128	136	144	152
9	9	18	27	36	45	54	63	72	81	90	99	108	117	126	135	144	153	162	171
10	10	20	30	40	50	60	70	80	90	100	110	120	130	140	150	160	170	180	190
11	11	22	33	44	55	66	77	88	99	110	121	132	143	154	165	176	187	198	209
12	12	24	36	48	60	72	84	96	108	120	132	144	156	168	180	192	204	216	228
13	13	26	39	52	65	78	91	104	117	130	143	156	169	182	195	208	221	234	247
14	14	28	42	56	70	84	98	112	126	140	154	168	182	196	210	224	238	252	266
15	15	30	45	60	75	90	105	120	135	150	165	180	195	210	225	240	255	270	285
16	16	32	48	64	80	96	112	128	144	160	176	192	208	224	240	256	272	288	304
17	17	34	51	68	85	102	119	136	153	170	187	204	221	238	255	272	289	306	323
18	18	36	54	72	90	108	126	144	162	180	198	216	234	252	270	288	306	324	342
19	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228	247	266	285	304	323	342	361
20	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	280	300	320	340	360	380